

הכנסת

**הכנסת העשרים-וחמש
מושב שני**

**פרוטוקול מס' 385
מישיבת ועדת הכספים
יום שלישי, כ"ט בניסן התשפ"ד (7 במאי 2024), שעה 10:00**

סדר היום:

הצעת החלטה לגבי משרות של עובדי הכנסת שאוישו על ידי ועדת איתור לפי סעיף 41 לחוק שירות המדינה (מינויים), התשי"ט-1959

נכחו:

חברי הוועדה:

משה גפני – היו"ר
ינון אזולאי
ולדימיר בליאק
אלי דלל
חמד עמאר
יצחק פינדרוס
אורית פרקש הכהן
מיכל שיר סגמן

מוזמנים:

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדררי
הודיה קין – יושבת ראש ועד עובדי הכנסת
שי גליק – בצלמו
רותם קופר – משפחות החטופים
שלמה אלפסה – משפחות החטופים
יזהר ליפשיץ – משפחות החטופים
לי סיגל – משפחות החטופים
חנה כהן – משפחות החטופים
מנדי מלישה לייטון – משפחות החטופים

ייעוץ משפטי:

שלומית ארליך
שגית אפיק

מנהל הוועדה:

טמיר כהן

רישום פרלמנטרי:

יפעת קדם

רשימת הנוכחים על תואריהם מבוססת על המידע שהוזן במערכת המוזמנים הממוחשבת. ייתכנו אי-דיוקים והשמטות.

הצעת החלטה לגבי משרות של עובדי הכנסת שאוישו על ידי ועדת איתור לפי סעיף 41 לחוק שירות המדינה (מינויים), התשי"ט-1959**היו"ר משה גפני:**

בוקר טוב, אני מתכבד לפתוח את ישיבת ועדת הכספים. אנחנו מתחילים עם המשפחות של החטופים. רותם קופר, בקשה.

רותם קופר:

תודה רבה, חבר הכנסת גפני, חברים נכבדים. שמי רותם קופר, נולדתי וגדלתי בקיבוץ ניר עוז. אבא שלי הוא עמירם קופר שנחטף בן 84 והגיע כבר לגיל 85. אני מתאר לעצמי שכולכם מכירים, לצערי, את הסיפור הנוראי של קיבוץ ניר עוז. כבר ישבתי בוועדה הזאת לפחות פעם אחת. אני בדרך כלל לא בא לפה בנושא כספים, אני פשוט להגיד משהו. בפעם הקודמת כשבאתי לכנסת זה היה כדי לזעזע אתכם קצת כדי שאולי זה יביא לאיזו פעולה. הפעם הגעתי כי זה קצת יותר רלוונטי.

כולנו היינו עדים למה שהתחולל אתמול בלילה, לכך שארגון הטרור הנתעב חמאס הביע הסכמה לאיזה שהוא מתווה, לאיזה שהוא הסכם שמדינת ישראל הייתה לגמרי מעורבת בו. עוד פעם אנחנו עדים להתנהגות לא מוסברת של ראש הממשלה, להתנהגות פוגענית בכך שהוא יוצא בכל מיני אמירות לא מוסברות - שחמאס שינה את הדרישות, וזה מבלי לפרט למה הוא מתכוון, ושלא נפסיק את המלחמה. הוא וכל מי שיושב בקבינט הביטחוני יודעים שאנשים שנשבו במדים לא משוחררים לפני סוף האירוע. בכל מלחמות ישראל, גם כשהיה מדובר בארגוני טרור כמו חיזבאללה במלחמת לבנון השנייה, חיילים שנחטפו בתחילת האירוע הוחזרו מספר שבועות ואולי חודשים אחרי סוף האירוע. זה נכון היה לגבי מלחמת יום כיפור, זה נכון היה לגבי כל מלחמות ישראל, וזה נכון לכל מלחמות האנושות. ראש הממשלה מטעה את הציבור בכך שהוא אומר שבלחץ צבאי חיילנו היקרים ישוחררו. הוא יודע שזה שקר וכזב. שאר חברי הקבינט שיושבים שם, אם זה גנץ ושות', לא דואגים לתקן אותו, וגם אתם שיושבים פה לא דואגים לתקן אותו.

אזרחים כמו אבא שלי כן אפשר לשחרר לפני סוף האירוע, כי עובדה שאימא שלי שוחררה ביום ה-17 בלי שצריך היה לירות כדור אחד, בלי שנכנס שום טנק לרצועה. יותר מ-100 חטופות וילדים חטופים שוחררו לפני סוף האירוע, כשכל השטח צפונית לנחל הבשור ולנחל עזה כבר היה כבוש והוחזק על ידי כוחותינו. לא הייתה אז שום דרישה של ארגון הנפגע חמאס לסיים את המלחמה, לצאת מהשטח הזה. אזרחים אפשר היה לשחרר לפני סוף האירוע, אבל גורמים בממשלת ישראל דאגו שזה לא יקרה. זאת התנהגות נפשעת. יום אחד תהיה פה ועדת חקירה ואנחנו נדע למה אבא של יזהר, למה אבא שלי, למה חיים פרי ויורם מצגר - אנחנו יודעים על סמך עדויות שהם היו חיים ביום ה-17 כשאמא שלי שוחררה וכשיוח'קה ליפשיץ שוחררה, ואנחנו יודעים שחלקם היו בחיים ביום ה-55 כשנילי מרגלית שוחררה - לא שוחררו. צר לי להגיד לכם, אבל רובם כנראה לא בחיים היום, כשאת זה אני אומר על סמך מה שאנחנו יודעים ומה ששמענו מחמאס. מדובר על אזרחים שנחטפו בתחתונים מהמיטות שלהם, שזה נגד אמנת ז'נבה. גם ארגון נפשע כמו חמאס יודע שזה לא חוקי ולכן הוא שחרר רבים מהם. לא עשינו את המאמץ שיכולנו כדי לשחרר את כל היתר, בטח לא ראש הממשלה ולא חברי הקבינט. חברי כנסת שלא בממשלה עברו לסדר היום על פשע כזה, מדובר באזרחים שיכלו והיה צריך לשחרר.

יש על הפרק פה הסכם שחייבים לחתום עליו. אם אתם בפעם הזאת לא תעצרו את ראש הממשלה, לא תסבירו לו מה הדבר הנכון לעשות, הדם של אבא שלי לא יהיה רק על ידיו ועל ידיהם של חברי הקבינט, הוא יהיה גם על כל בן אדם שיושב פה וקורא לעצמו נבחר ציבור. אם לא תחתמו על ההסכם כדי שחטופינו שנשארו בחיים ישוחררו וכדי שיביאו את אלה שאינם בין החיים לקבורה מכובדת, אתם שותפים לפשע, ולא הייתי קורא לכם מיום זה והלאה נבחר ציבור אלא מפגעי ציבור.

היו"ר משה גפני:

שלמה אלפסה, בקשה.

שלמה אלפסה:

לפני 30 שנה הכרתי את סמדר גורן מקיבוץ ניר עוז. לא תראו אותנו הרבה בישיבות בכנסת, אנחנו עסוקים בלטפל בארבעת היתומים של משפחת גורן. ההורים של סמדר, יורם ופנינה, נפטרו. לפני עשור

נהרג יורם, כשלפני ארבע שנים הצטרפה אליו פנינה בשל מחלת הסרטן. כמה טוב שהם באדמה ולא יחד עם מונדר, עודד וקופר בשבי.

ב-7 באוקטובר, יום הבעירה, חזרנו אני ואשתי לארץ מחוץ לארץ, אספנו את שלושת ילדינו ואת ארבעת ילדי משפחת גורן וירדנו למלון ים סוף. זוועת עולם היה לראות איך שארית אנשי קיבוץ ניר עוז נראו. אחרי שבוע ומשהו מצאו את אבנר מת על הגדר. כשהודיעו לי ולסמדר, אנחנו כבוגרים האחראים היינו צריכים להודיע לילדים הבגירים שאבא שלהם נמצא. איפה קוברים את בן קיבוץ ניר עוז כשהאזור כולו הוא אזור לחימה? איפה אתם הייתם רוצים להיקבר? קברנו את אבנר בבית שלו, בקיבוץ, כשחמאס נמצא עם איזה רחפן מעלינו בזמן הקבורה.

בהסכם הראשון שוחררו יקירינו, כשאני עד היום לא מבין למה הוא התפוצץ. מאז לא קרה כלום. מה שכן קרה זה שאנחנו יודעים בוודאות שעשרות נרצחים נוספו לרשימת הנרצחים, ביניהם מיה. ב-30 בנובמבר קיבלתי טלפון מקצינת נפגעים שאמרה לי שצריכים להודיע לארבעת הילדים של מיה גורן שהיא כבר לא איתנו. איך עושים את זה? איך מספרים להם? לא היו אז קצינות נפגעים כדי להודיע. איך מביאים קצינת נפגעים גם לאילת, גם לטבריה, גם לחיפה וגם לכפר מנחם? מי אתם חושבים הסתובב באזורים האלה עד 04:00 בבוקר? אני, כשאין לי אפילו קרבה ראשונה לחטוף, ולפעמים גם מסרבים לראיין אותי בטלויזיה כי אין לי קרבה ראשונה לחטוף. אשתי סמדר לא עובדת מ-7 לאוקטובר, היא מטפלת בארבעת הילדים היתומים, ואני חזרתי לעבודה אחרי חודש וחצי כי הרי צריך להביא כמה אגורות הביתה. אנחנו זוג עם שלושה ילדים שמטפל בארבעת הילדים של משפחת גורן. למי אכפת שהייתי בקיבוץ ניר עוז וקברתי את גיסי? מי אני בכלל?

אנחנו נחזיר את מיה ואת כל החטופים by hook or by crook, אנחנו ניפגש עם מי שצריך להיפגש, אנחנו נהיה פה, נהיה בעצרות ונעשה את מה שצריך כדי שהטרללת הזאת תיפסק. כמה זמן הטרללת הזאת יכולה להיות? אתם חושבים שנצליח להחזיק מעמד? כמה זמן תמשיכו במיטוט החמאס? מדינת ישראל הפסידה ב-7 לאוקטובר. עד שלא יחזרו כולם אי אפשר לעשות טקס משואות. עכשיו הזמן לשלם, במיוחד כשיש איזה שהוא הסכם על הפרק. הסכם מתגלגל להסכם, והחומוס יביא איתו את הסטייק. יש לנו צבא חזק ותעשייה ביטחונית מפוארת. אתם, הממשלה, צריכים להשקיע בהם, להביא את מיטב המוחות כשנרצה להחזיר את מה שמגיע לנו, אבל עכשיו הזמן להסכם. אנחנו נחזיר את הכבוד שלנו, של המדינה, אבל קודם כל תחזירו אותם.

אני לא בחרתי להיות משפחה של חטופים, מי שבחר בי זה החמאס, זה מדינת ישראל. אני יכולתי להמשיך לנהל את חיי כאילו שום דבר לא קרה, אבל אין ברירה, זה רק אנחנו משפחת אלפסה שהצטרפה למשפחת גורן לפני שלושים ומשהו שנה. אנחנו הקצה של הקצה של מקרי האקסטרים שלא מקבל שקל ממדינת ישראל, שלא נתמך ושורף את החסכוניות שלו. אנחנו נעלה לוועדת למ"ד – מי שלא מכיר, ועדת למ"ד זה לפני משורת הדין - כדי להחליט אם אנחנו נחשבים משפחה מדרגה ראשונה שתקבל זכויות. כל מי שקשור לנושא הזה של תמיכה במשפחות שנמצאות בקצה ומעל הקצה, מוזמן לתמוך בנו, כי אני לא יודע מתי זה ייגמר בקצב הזה שמדברים. אנחנו צריכים להביא את החטופים כדי לגמור את הטרללת הזאת, לשלם על כל מה שהופקר. אתם לא תפקירו אותנו עוד, בעיקר לא את המשפחה שלי.

היו"ר משה גפני:

יזהר ליפשיץ, בקשה.

יזהר ליפשיץ:

לא קל לשמוע בוועדת הכספים שמישהו במצבו של אלפסה מתחנן. תחשבו כמה כספים עברו פה בדיונים והוא אחרי שבעה חודשים צריך לבוא לפה כדי לבקש את כלכלתו בעקבות זה שארבעה יתומים נוספו לו על ילדיו.

אני בן קיבוץ ניר עוז. אבא שלי, עודד ליפשיץ, שהיה בן 83 ב-7.10, בשבת הקרובה יהיה בן 84. הוא נחטף בצורה ברוטאלית מביתו יחד עם אימי. אימי חזרה ביום ה-17 בשחרור הומניטרי. בקיבוץ ניר עוז הייתה שואה. ראש הממשלה ציין אתמול שזה היה אירוע נוראי ולא קרא לו שואה, אבל בקיבוץ ניר עוז הייתה שואה קשה מהשואה של העם היהודי בגרמניה, באירופה. בקיבוץ ניר עוז ישבו לוחמים מהצבא שעשו מילואים, שהקימו משפחות, שסבלו במשך 15 ו-20 שנה את ההפצצות ואת הפצמ"רים, שנאחזו בקרקע ועסקו בחקלאות, שהאמינו אידיאולוגית במה שהם עושים, שהאמינו שהמדינה זה הנס הגדול שקרה להם אחרי השואה הקודמת. ב-7.10 חדרו מחבלי חמאס ומדינת ישראל בצורה זו או אחרת פתחה להם את השערים, לא הגנה על השערים, היא שמה שני אחוז מכל החיילים שהיו צריכים להגן על השערים. ממשלת ישראל לא הייתה בקיבוץ ניר עוז, וגם צבא ההגנה לישראל לא היה. במשך שבע או שמונה שעות

התחוללה שואה קשה מהשואה שהייתה באירופה - שרפו משפחות בתוך החדרים, חתכו נשים לחתיכות, אנסו, הרגו ילדים, בזזו, לקחו זקנים וזקנות. מה עבר לאותם אנשים בראש באותן שעות? הם חשבו שהם חלק ממדינה ריבונית, שיש להם ממשלה, שביטחון פנים מלא יגן עליהם, שצבא גדול יגן עליהם, אבל אף אחד לא היה שם. השואה של קיבוץ ניר עוז קשה מהשואה שעבר האבא של אבא שלי באירופה, כי באירופה ידעו שאין אף אחד שמגן, ידעו ששונאים יהודים ושצריך לקחת מזוודה, להחביא את הילד, למכור את התכשיטים ולעלות לרכבת. בקיבוץ ניר עוז ציפו לצבא, ציפו למדינה, אבל זה לא קרה. גם אחרי שנגמרה השואה הזאת לא התקרבו לגדר לקחת את הגופות שנוזקו. אני הייתי בקיבוץ יום אחרי, חיפשתי את המצלמות, את שארית האנשים. אולי המשפחה של אלפסה שנוזקה לגדר הייתה חיה ביום הראשון, אינני יודע, אבל אחרי שבוע האנשים שהיו שם נאכלו על ידי חיות הבר, הגופות רוטשו. רק אחרי שבוע הסכים לנו הצבא להתקרב לגדר. אחרי שאיימנו שנתקרב הסכימו עם רחפן לבדוק. פשוט הפקרות, שואה שלמה, ביזיון לכולנו.

מכיוון שהיהדות מקדשת חיים וחלק מהאנשים מקיבוץ ניר עוז נמצאים בעזה, נעבור לעיקר - לנסות להחזיר את שארית החיים. אתמול פעם ראשונה הרגשתי שנורה כדור אחד על ידי צה"ל עם מטרה - לחסום את המנהרות של רפיח כדי שלא יבריחו בהם חטופים, כדי שלא יכניסו מזון ונשק לחיילים של החמאס, כדי שלא יברחו משם פלסטינים וכל מיני אנשים, כולל כתבים של אל-ג'זירה שברחו לרצועת עזה אחרי שהם צילמו את הטבח בקיבוץ ניר עוז. תודה למי שחסם את המנהרות. פעם ראשונה שאני אומר תודה על כדור אחד שנורה במלחמה.

אנחנו נמצאים במשחק ציני ומגעיל שבמהלך שבעה חודשים הקריב חטופים וחיילים, הוציא סיסמאות בסגנון של "מיגור", "זרע עמלק", "נקם" וכו'. היינו אמורים לירות בהתחלה את הכדור שנורה היום ברפיח וסגר את המנהרות ואז לכנס את מועצת החכמים מהתורה, מהפילוסופיה, מהחברה ומהצבא ולחשוב מה עושים. רצנו בהתחלה כדי לנקום ולהרוס כשבינתיים מתו לנו החטופים, מתו לנו חיילים. הייתה פה שואה, הייתה פה היסטריה בימים הראשונים, לא טקטיקה עם אסטרטגיה מסודרת איך להחזיר חטופים. היום אנחנו עומדים בפני אפשרות לעשות עסקה, וזה אחרי שנהרגו לנו לפחות חצי מהחטופים. מתוך 130 מדברים על 30, 40, 45 שנשארו בחיים. מה שנשאר חי הוא לא באמת חי, הוא נמצא בפנים ועובר תופת - אונסים אותו כל יום, מתעללים בו פסיכולוגית ורגשית.

אני פונה לכל מי שנמצא פה, נגמר לנו הזמן לפני שבעה חודשים, נגמר לנו האוויר. שכל אחד יעשה את מה שהוא יכול, יברר עם מי שהוא יכול, יפעל עם מי שהוא יכול, יפעיל לחץ על אותם מושחתים שנמצאים בינינו, אצל הקטארים, אצל המצרים, ופשוט יסביר להם שפדיון שבויים, שהחיים של אותם חיילים וחיילות, נערים ונערות שנאנסים, חשופים יותר מאותה שיירה עוברת. אנחנו, משפחות החטופים, הכלבים שנובחים והשיירה עוברת. בבקשה שכל מי שיכול ישים ידו על האמברקס של השיירה הזאת ויחזיר לנו את החטופים. צריך לפתוח את הראש, לחשוב, להסתכל קצת פחות על האינטרסים האישיים ועל ההישרדות של כל מי שנמצא בכל עמדה שלא תהיה, להסתכל קצת פחות על הכסף שעושה סחר עם אותם אנשים קטארים שמבחינתי הם כמו אחרון רוצחי חמאס. לא מעניין אותי איזו גלבייה לבנה הוא לובש או איזה מדים הוא לובש בתוך התעלות, מבחינתי הם אותו דבר. כל עוד אבא שלי, חתיכת בשר בן 84, לא חוזר, כל מי שיכול ללחוץ ולא לוחץ שותף להתעללות בו, במשפחתי ובכל קהילת החטופים.

מנדי מלישה לייטון:

אני נכת צה"ל ופעילה במטה החטופים בירושלים כבר שבעה חודשים. אפשר להתרגל כמעט לכל דבר בחיים, גם למוגבלות. יש דבר אחד שאני מתקשה מאוד להתגבר עליו למרות שאני 30 שנה בסיפור, וזה כאבי התופת במשך 24/7. אני מדברת על כאבים שגם תרופה שהיא פי 100 חזקה ממורפין מעגלת את קצוות הכאב. אני באופן מודע בחרתי בחיים, אני אימא ובת זוג.

אתם שומעים את המשפחות שמתארות את הכאב הנפשי הכי נורא שרק אפשר לתאר. אם ניקח את זה צעד קדימה, אז יש לנו את החטופים שנמצאים בעינוי נפשי ובכאב פיזי הכי נורא שאפשר לתאר. אנחנו יודעים שרבים מהם מתמודדים עם כאבים קשים שלא מטופלים וגם לא מקבלים תרופות. אני לוקחת מעל 40 תרופות וזריקות לאוסף של בעיות רפואיות שיש לי. כל פעם כשאני לוקחת את כל התרופות, במיוחד את כל המגוון לכאב, אני חושבת על כך שאם היו חוטפים אותי לא הייתי מקבלת את התרופות האלו ומזמן הייתי מתפגרת. החטופים שלא מקבלים את התרופות, למרות שהובטח מזמן שהם יקבלו אותם, נמצאים בכאב פיזי ונפשי שאנחנו לא יכולים לתאר ולהבין באמת. אנחנו חייבים להיות מספיק מודעים לסבל הנורא שלהם בשביל לסיים את זה.

אני לא יודעת אם הרב גפני זוכר, אבל לפני 20 שנה פלוס התנדבתי כמקדמת חקיקה בכנסת מטעם ארגון "בזכות" - מרכז לזכויות אדם לאנשים עם מוגבלויות. ראיתי שיותר קיבלו את דעותיי כשקידמתי חקיקה בנושא של אנשים עם מוגבלות מאשר בשבעת החודשים האחרונים שבהם שאני מתנדבת בכנסת

ומלווה משפחות חטופים. הייתי בטוחה כשהתחלתי להסתובב פה שעל זה יש קונצנזוס, שכולם בעד שחרור החטופים, שכולם ברור שהדבר החשוב ביותר במדינת ישראל היום זה לשחרר חטופים, אבל גיליתי חוסר רגישות, ראיתי חברי כנסת שאומרים למשפחות "תתעופפו", ראיתי חברת כנסת שזועקת לעורך בזמן שהיא מתראיינת "אתה רואה איזה עינויים אנחנו עוברים בגלל משפחות החטופים". לאן הגענו? עינויים? החטופים הם אלה שעוברים עינויים באופן יום יומי. לא ייתכן שבמקום של נציגי ציבור נאמרות אמירות כאלו. זה באמת מזעזע לשבת במקום שבו לא ברור לכל נבחר הציבור ששחרור החטופים זה הדבר הכי חשוב, בטח ובטח בעת הזאת כשיש שיח על עסקה, ואני אומרת את זה גם כפעילה של המטה וגם כאזרחית מדינת ישראל. האינטרס של כל אחד ואחת מאיתנו הוא לשחרר את החטופים. לא ייתכן לחגוג יום עצמאות כשאין חטופים בבית, זה בלתי אפשרי. אני באמת מתחננת, תעזרו לנו לסיים את הסיוט הזה.

היו"ר משה גפני:

רוב מוחלט של חברי הכנסת סבור שהדבר החשוב ביותר הוא שחרור החטופים.

יזהר ליפשיץ:

בשבוע שעבר התבשרנו על מציאת גופתו של אליקים ליבמן. אליקים ומשפחתו היו חלק ממשפחת החטופים בשבעת החודשים האחרונים. אליקים נרצח ב-7.10 וגופתו נטמנה בקבר אחר. אני רוצה לציין את גבורתו של אליקים, את זה שהוא נשאר במשך שעות בנובה. הוא יכול היה לברוח, אבל הוא בחר לאסוף גופות ולהסתיר אותם. הוא עזר לאנשים שנמצאו שם והיווה דוגמה ומופת. היו הרבה אנשים שצחקו שאולי אלה שהיו שם לא היו דתיים מוחלטים, אבל אני חושב שהוא היה במעלה הגבוהה ביותר שאפשר להגיד על יהודי. כשהייתי בלווייה שלו בקריית ארבע היו זמירות שהיו קשות לי, כמו נקם ודברים נוספים, אבל ראיתי שם משפחה לתפארת. אליקים היה גיבור ויישאר גיבור. עד השנייה האחרונה שלו הוא הראה לנו מה זו דוגמה אישית, מה זה לא לחשוב על עצמך. משפחת ליבמן, ליבנו איתכם, ועם ישראל גאה בתוצר שלכם - אליקים.

לי סיגל:

אני אח של קית'. אסור שלא תכירו את הסיפור של המשפחה שלנו, של אביבה וקית' עם ארבעת ילדיהם הנפלאים. הרשות המחוקקת זה גוף חשוב, הגוף העליון בעיני, אבל חסרה בו הנחישות להביא לסגירת מתווה, מסגרת או עסקה שתחזיר את אח שלי ואת כל החטופים. עליכם נבחר הציבור מוטלת האחריות לדחוף מלמטה כדי שאלה מלמעלה יתעשתו, יקבלו החלטות, יבצעו פעולות להחזרת כל החטופים לבית והחזרת מדינת ישראל ועם ישראל לשפיות. כולם במצוקה, כולם לא יודעים איפה לחפש את מה שאיבדו. אני משתתף בצערן של המשפחות השכולות של החיילים ושל האזרחים. כולנו איבדנו משהו בשבעת החודשים האחרונים. צריך להחזיר את כל החטופים, רק אז להמשיך בשיקום המדינה.

חנה כהן:

אני הדודה של ענבר הימן שנחטפה ונרצחה בשבי חמאס וגופתה נמצאת עדיין בשבי. החטופים החיים והנרצחים נחטפו בגלל מחדלה של מדינת ישראל. מדינת ישראל הפקירה את הילדה שלנו. אני כל פעם שואלת את עצמי מחדש למה אני צריכה לעלות אליכם לרגל ולהתחנן כדי לקבל את הילדה שלנו בחזרה. שראש הממשלה ירים אלינו טלפון וייתן לנו דיווח על מה שקורה, על איך מתקדמים. אתם אלה שהפקרתם, אתם אלה שחייבים לנו דין וחשבון וחייבים להחזיר לנו את הילדים. אנחנו רוצים לקבל את הגופה של ענברי ושל כל שאר הנרצחים לקבורה מכובדת בארץ ישראל. אנחנו לא רוצים שיהיו חטופים חיים שיחזרו בארונות כמו שאנחנו הולכים לקבל את ענבר שלנו. כשענבר שלנו "חגגה" יום הולדת 28 מתחת לאדמה, זאת הברכה שאיחלתי לה: "ענברי אהובה שלי ויקרה שלי, אני מאחלת לך ששנה הבאה כבר תהיי טמונה באדמת ארץ ישראל". זה נראה לכם הגיוני שאני צריכה לאחל לילדה בת 28 דבר כזה? נראה לכם הגיוני? אני לא מבקשת ממדינת ישראל להחזיר את החטופים, אני דורשת ממדינת ישראל להחזיר את הנשים, את הגברים, את החיילים ואת הנרצחים. תחזירו לנו את 132 החטופים. אתם גזלתם אותם מהמשפחות שלהם ואלה שצריכים להחזיר אותם, אחרת אין שום זכות קיום לשום אזרח במדינת ישראל.

לי סיגל:

קית' יהיה מחר בן 65. יותר מידי חטופים חגגו יום הולדת שם. כולם צריכים להבין את המשמעות של חטופים מתים שצינו יום הולדת בעזה. אח שלי צריך להיות בבית.

היו"ר משה גפני :

הצעת החלטה לגבי משרות של עובדי הכנסת שאוישו על ידי ועדת איתור לפי סעיף 41 לחוק שירות המדינה (מינויים), התשי"ט-1959. קבענו בשעתו שיהיו 10 משרות בוועדת איתור.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'קו) אדרי :

נכון.

היו"ר משה גפני :

היו לזה סיבות, אם אני זוכר נכון. רצו להביא אנשים מתאימים. זה היה בהסכמה עם ועד העובדים.

שגית אפיק :

בהסכמה, אבל עם מגבלות מסוימות שעוגנו בהחלטת הוועד.

היו"ר משה גפני :

יש הגבלה של זמן. שני בעלי תפקידים קיבלו את תפקידם בוועדת איתור, כשהמשרות שלהם הוארכו בארבע שנים נוספות.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'קו) אדרי :

ארבע וארבע.

היו"ר משה גפני :

שני התפקידים שנשארו זה מנהל המוזיאון של הכנסת והדובר של הכנסת. המנכ"ל ביקש שנבטל את ההגבלה של המועדים, את קציבת הזמן. אדוני המנכ"ל, מה אתה מבקש מוועדת הכספים?

מנכ"ל הכנסת משה (צ'קו) אדרי :

הגשנו בקשה לוועדה להמשך העסקה של המשרות שאוישו על ידי ועדת האיתור. בשנת 2016 החליטה ועדת הכספים על 10 משרות בכירות בכנסת - סמנכ"לים, דובר, מוזיאון - שייבחרו בוועדת האיתור. בנוסף, החליטה הוועדה כי תקופת כהונתם של בעלי התפקידים תוגבל לארבע שנים, עם אפשרות הארכה לארבע שנים נוספות. שתי משרות בלבד אוישו מתוך 10 : הדובר שנבחר בחודש יוני 2017 ומנהל המוזיאון שנבחר בחודש אפריל 2018. החל מהכנסת ה-21 אוישו יתר המשרות בהליך מכרז פנימי ובהליך מכרז פומבי ללא הגבלה, למעט מבקר הפנים. דובר הכנסת ומנהל המוזיאון פועלים באופן מקצועי לקידום כל צרכיה של הכנסת, הם מהווים חלק משדרת המינהל והניהול של הכנסת. שני התפקידים האלה נפגעים בגלל קציבת הזמן ובגלל שהם לא יכולים להתמודד במשרות מקבילות בכנסת ובנציבות שירות המדינה.

ינון אזולאי (ש"ס) :

למה בנציבות שירות המדינה הם לא יכולים?

שגית אפיק :

הכנסת היא עולם נפרד משירות המדינה.

ינון אזולאי (ש"ס) :

כל עוד הוא בכנסת הוא לא יכול להתמודד.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'קו) אדרי :

רק במכרז פומבי, לא פנימי.

אורית פרקש הכהן (המחנה הממלכתי) :

גם רשויות סטטוטוריות לא יכולות לגשת למכרזים של משרדים.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'קו) אדרי :

אין הצדקה להמשיך את הקציבה של המשרות האלו, לכן אני מבקש לתקן את החלטת הוועדה. הדבר הזה היה בשיח מקדים שלי עם יושבת הראש הוועד, אנחנו מתואמים בעניין הזה.

הודיה קין :

אכן בזמנו רצה מנכ"ל הכנסת להכניס את משרות הכנסת באיתור. אנחנו התנגדנו, כשבסופו של דבר שלחתם אותנו למו"מ ובאמת יצרנו מנגנונים. עכשיו זה השרידים האחרונים של ועדת האיתור, כי הגבלנו את זה בזמנו לשתי כנסות. אנחנו חושבים שלא נכון להציב תקרת זכוכית לעובדי הכנסת. עובדי הכנסת לא יכולים להתמודד במכרזים בין משרדיים, בניגוד למדינה, ולכן אפשרויות הקידום שלהם מוגבלות. אנחנו מברכים על כך שתפקידים להנהלת הכנסת חוזרים להיות לא בוועדות איתור. קיבלנו את בקשת המנכ"ל, כי אנחנו לא רואים סיבה להגביל את כהונתן של שתי המשרות שהן השרידים האחרונים של זה. תפיסתנו הכללית היא שלא נכון לבחור את תפקידי הנהלת הכנסת בוועדת איתור, למעט כמו שהיה במינהלת.

היו"ר משה גפני :

ואתם תומכים בבקשה הספציפית הזאת?

הודיה קין :

כן.

היו"ר משה גפני :

שגית, מה קרה שזה נכשל?

שגית אפיק :

זה לא נכשל. הוועדה קיימה שלושה דיונים בנושא הזה, גם ב-2016 וגם ב-2017. אלברט סחרוביץ', מנכ"ל הכנסת דאז, הביא בפני ועדת הכספים בקשה לשמונה משרות הנהלה שונות שייעשו בדרך של ועדת איתור. לנוכח התנגדות ועד העובדים וחברי הכנסת שקיבלו את הערות חברי הוועד באותו עניין, נשלחו הצדדים למו"מ ביניהם. הם חזרו לוועדה עם הסכמה להחיל את זה על ארבע משרות בלבד. גם לגבי ארבע המשרות האלו הוועדה קבעה בלמים. הדבר שעמד לנגד עיניה של הוועדה היה החשש מפוליטיזציה של עובדי הכנסת, אבל היועץ המשפטי של הכנסת אמר שהוא לא רואה חשש כזה לאור המגבלות שנקבעו. בין המגבלות שנקבעו ביחס לוועדות האיתור נקבע שעמדתן תהיה מחייבת, הן לא רק ימליצו, ושהחלטה שלהן תחול למשך שתי כנסות בלבד. כשהגיע מנכ"ל הכנסת עם שש משרות נוספות, זה נעשה בהסכמת הוועד, כשלמשרות האלו התווספה המשרה של דובר הכנסת. מכיוון שמשרת הדובר הפכה להיות משרה מקצועית רלוונטית בתוך הכנסת, נדרש איש אותה משרה. כל 10 המשרות האלו שהובאו להחלטת הוועדה לא היו כששדרת ההנהלה חסרה. מנכ"ל הכנסת דאז ביקש להפוך את הליך הבחירה להליך של ועדת איתור, דבר שגם הוועדה הזאת פחות אהבה ופחות התחברה אליו ביחס לעובדי הכנסת. זה לא שהחלטה הזאת נכשלה, פשוט היא פחות התאימה לעבודת הכנסת, במיוחד משום שלא היו משרות לצאת איתן לוועדת איתור. אני חושבת שביחס לשני בעלי התפקידים שנבחרו בוועדת האיתור ההחלטה הצליחה, מדובר בשני בעלי תפקיד מקצועיים, ניטרליים, אובייקטיביים, עושים את עבודתם בכנסת באופן נפלא ונכון והם חלק משדרת ההנהלה.

הבקשה כאן היא לבטל את הקציבה הזאת של ארבע פלוס ארבע כך שכלל משרות ההנהלה יהיו באותו אופן, דבר שאני חושבת שתורם למקצועיות עבודתם של עובדי הכנסת.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי :

כשאני מגיש מכרז פנימי ולא מוצא בן אדם, אני יוצא למכרז פומבי. אם הבן אדם שהבאת, אפילו מתוך הכנסת, הוא לא טוב בתקופת הניסיון, תגיד לו תודה רבה ולהתראות. המדיניות שלנו היא קודם כל האנשים שנמצאים פה. למה? כי יש פה אנשים מצוינים, יש פה אנשים שמכירים את העבודה. אם לא מצאנו עובד מתוך העובדים שלנו, אנחנו יודעים לצאת החוצה במכרז פומבי ולחפש את האדם המתאים, לא צריך בשביל זה ועדת איתור. ועדת איתור, מבחינת העיניים שלי, היא רק לפרויקט משימה זמני. למה? כי יש לאותו פרויקט בעלי תפקידים שאינם נמצאים בתוך התווך של עובדי הכנסת. עבודת הכנסת חשובה מבחינת מקצועיות, המשכיות, ממלכתיות ושירותיות. אם בן אדם לא מתאים, המנהלים, כשבראשם המנכ"ל, צריכים לבוא לאותו בן אדם ולהגיד לו: "תשמע, אתה לא מתאים".

היו"ר משה גפני :

האם תבוא עוד פעם לוועדה כדי לבקש ועדת איתור?

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי :

למעט אם זה משהו ספציפי כמו שעשיתי במינהלת 2030.

היו"ר משה גפני :

את כנסת 2030 הבנתי.

שגית אפיק :

למשרה ייחודית.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי :

אנחנו בסיום ועדת האיתור, אנחנו מקציבים לו 12 שנה. הוא צריך להיות אחראי על קבלת המבנה ועל התיקון שלו כי הכנסת לא תבנה את עצמה עוד. יכול להיות שמי שיהיה פה יצטרך להכניס אותו לתוך התהליך של הכנסת בגלל שהוא מתאים, אבל זה יבוא בפני הוועדה.

ינון אזולאי (ש"ס) :

אני חייב להגיד מילה טובה על עובדי הכנסת שנותנים שירות מעולה לחברי הכנסת. אני רוצה להודות לרוח המפקד, למנכ"ל, לוועד טוב, לזה שיש פה עובדים טובים ומסורים. את מנהל המוזיאון אני לא מכיר.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי :

אנחנו בנר ראשון של חנוכה השנה נחנך, בעזרת השם, את המוזיאון.

ינון אזולאי (ש"ס) :

את הדובר אנחנו די מכירים, כי אנחנו רואים את העבודה שלו פה. תעשה לנו סיור במוזיאון כדי שנוכל להכיר. שיהיה להם בהצלחה.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי :

אתם תוזמנו, וגם יהיה טקס ממלכתי ומכובד.

שי גליק :

קיבלתי אתמול חופש מידע לגבי העסקת עובדים מגוונים בכנסת. אפשר לראות שאין עדיין ייצוג של 7% מקרב הציבור החרדי, יש מספרים יותר נמוכים. גם בקרב האוכלוסייה הערבית המספרים הם הרבה יותר נמוכים, זה פחות מ-2% מול 10% שצריכים להיות. דווקא במשרות הזמניות יש הרבה מאוד

חרדים והרבה ערבים שצריך לראות איך מקדמים אותם בכנסת. אני רוצה לשבח על נתונים מאוד גבוהים של העסקה בקרב יוצאי אתיופיה, בקרב אנשים עם מוגבלות ובקרב נשים.

היו"ר משה גפני:

לא צריך לעשות את זה בשיבה, צריך לעשות את זה עם המנגנון, עם המנכ"ל, עם היושב ראש, עם מנהלי האגפים.

מנכ"ל הכנסת משה (צ'יקו) אדרי:

השנה ייכנס שירות לאומי אזרחי בכנסת.

אורית פרקש הכהן (המחנה הממלכתי):

אני רוצה להגיד מילה טובה לכל הצוות. שגית ושלומית תמיד לרשותנו, וגם אתה, המנכ"ל, תמיד קשוב. אתה גם משנה דברים בכנסת. בוועדת הכספים הכנסת את ניהול התקציב לבוחר לחברי הכנסת בצורה קצת אחרת.

ולדימיר בליאק (יש עתיד):

אני רוצה לומר מילה טובה למנכ"ל ולכל עובדי הכנסת. אני במקרה מכיר את שני בעלי התפקידים ותומך בבקשה.

אלי דלל (הליכוד):

גם אני רוצה לומר תודה לכל עובדי הכנסת ולמנכ"ל. אני חושב שמאז כניסתך יש פה שינוי אדיר, רואים את זה בכל מקום.

מיכל שיר סגמן (יש עתיד):

אני אמשך את הרוח הטובה כי הכנסת זקוקה למילים חיוביות וטובות.

שלומית ארליך:

הודעה בדבר קביעת משרות בכנסת שלא תחול עליהן חובת מכרז - ביטול הקציבה לפי חוק שירות המדינה (מינויים), התש"ט-1959. ההחלטה של ועדת הכספים של הכנסת בדבר קביעת משרות בכנסת שלא תחול עליהן חובת מכרז מיום י' בחשון התשע"ח – 30 באוקטובר 2017, היא החלטה שקבעה כי תקופת כהונתו של נושא משרה שייבחר באמצעות ועדת איתור תהיה ארבע שנים ורשאי המנכ"ל להאריך את התקופה לתקופת כהונה נוספת של ארבע שנים.

בתוקף סמכותה לפי סעיף 41 לחוק שירות המדינה (מינויים), התש"ט-1959 (להלן – החוק), ובהתאם לסעיף 21 לחוק, מודיעים בזה כי בשיבתה של ועדת הכספים מיום כ"ט בניסן התשפ"ד – 7 במאי 2024, שזה היום, החליטה ועדת הכספים של הכנסת לבטל את קציבת הזמנים למשרה שאיושה נעשה באמצעות ועדת איתור בהתאם להחלטה האמורה מיום י' בחשון התשע"ח – 30 באוקטובר 2017.

היו"ר משה גפני:

מי בעד אישור ההחלטה כפי שהוקראה על ידי היועצת המשפטית של הוועדה? מי נגד, מי נמנע?

הצבעה

אושר.

היו"ר משה גפני:

הבקשה אושרה. אדוני המנכ"ל, אני מודה לך.

הישיבה ננעלה בשעה 11:10.